

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Față de definiția inițială a spitalului, era oportun să se evidențieze în mod distinct faptul că spitalul poate fi o unitate publică sau privată, precum și faptul că unitatea poate fi cu scop patrimonial (lucrativ), cum sunt spitalele private organizate sub forma societăților comerciale, sau cu scop nepatrimonial (nelucrativ), cum sunt spitalele publice sau spitalele private organizate sub forma asociațiilor sau fundațiilor.

Pentru a se evita confuzia ce se putea crea prin definirea spitalului ca fiind o unitate proprietate publică sau privată și pentru punerea de acord cu prevederile Legii spitalelor nr.270/2003 și ale Legii nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu noțiunea de serviciu public, precum și cu reglementările privitoare la persoanele juridice de drept privat (societățile comerciale, asociațiile și fundațiile) era necesară eliminarea referirii la termenul “proprietate”. Această soluție se impunea pentru că în dreptul administrativ instituțiile publice (așa cum sunt spitalele publice) nu sunt proprietatea statului, ci constituie o formă de organizare a serviciilor publice administrative ale statului și ale unităților administrativ teritoriale. Cu alte cuvinte, aceste instituții publice sunt entități prin care statul sau unitățile administrativ teritoriale își exercită atribuțiile prevăzute de lege, respectiv, în cazul spitalelor publice organizarea serviciilor publice. Pe de altă parte, spitalele private sunt persoane juridice organizate după caz, fie ca societăți comerciale, fie ca asociații sau fundații, adică sunt persoane juridice de drept privat, iar nu persoane juridice aflate în “proprietatea privată a unor persoane juridice”.

În consecință, sintagma “proprietate publică sau privată” trebuia înlocuită cu sintagma “publică sau privată”.

2. Față de cele arătate, clasificarea spitalelor în funcție de regimul juridic al proprietății era nerelevantă și introducea confuzie în determinarea calificării spitalului ca fiind, după caz, public sau privat.

Am arătat mai sus motivul pentru care spitalele, ca entități juridice, nu pot fi proprietate publică sau privată a statului, a unităților administrativ teritoriale sau, după caz, a persoanelor juridice de drept privat. Sintagma “proprietate publică sau privată” nu se referă la spitale ca entități juridice, ci la bunurile pe care acestea le dețin sau le folosesc cu diferite titluri. Sub aspectul criteriului de clasificare propus la alin.(3) al art.6, respectiv în funcție de regimul juridic al proprietății, nu se poate face o determinare între

spitalele publice și cele private. În concret, spitalele publice pot avea în patrimoniu, cu diferite titluri, atât bunuri proprietate publică sau privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cât și bunuri proprietatea persoanelor juridice de drept privat. De exemplu, un spital public poate utiliza în temeiul unui contract de comodat (împrumut de folosință) un bun proprietate a unei persoane juridice de drept privat (cum ar fi o fundație), ceea ce nu transformă acel spital public într-un spital privat.

Tot astfel, spitalele private pot avea în patrimoniu, cu diferite titluri, atât bunuri proprietate privată, cât și bunuri aflate în proprietatea publică sau privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. De exemplu, un spital privat poate folosi, în temeiul unui contract de concesiune sau închiriere, unul sau mai multe bunuri proprietate publică sau privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, fără ca prin aceasta acel spital privat să devină un spital public.

În consecință, s-a considerat că această clasificare trebuie înlăturată și înlocuită cu o clasificare bazată pe un alt criteriu, respectiv “modul de înființare și organizare a spitalelor”. Menționăm că, în aceste condiții, clasificarea spitalelor ca fiind publice sau private nu se mai face în funcție de criteriul regimului juridic al proprietății, ci pe baza reglementărilor specifice aplicabile instituțiilor publice, respectiv persoanelor juridice de drept privat. Acest tip de clasificare este mai riguroasă și are la bază o legislație coerentă cu o largă aplicare practică, binecunoscută de toate organele statului.

3. Totodată, s-a considerat că este necesară o mai mare rigoare în modul în care se reglementează înființarea și desființarea spitalelor private. S-a considerat necesar să se precizeze, în mod clar, că spitalele private se organizează și funcționează sub forma persoanelor juridice de drept privat, care pot fi, în cadrul legislativ actual, societăți comerciale sau persoane juridice fără scop patrimonial (asociații sau fundații).

În condițiile în care s-a precizat care sunt formele juridice sub care pot funcționa spitalele private, este recomandabil să se utilizeze prevederile legale deja existente, care creează un cadru coerent de reglementare a înființării sau desființării persoanelor juridice de drept privat, respectiv societățile comerciale și asociațiile sau fundațiile.

Referirea în vechea formulare a textului legal la înființarea sau desființarea spitalelor private prin hotărâre judecătorească ar putea produce confuzie, în sensul că legiuitorul ar fi urmărit să creeze o altă procedură de înființare a spitalelor private, indiferent de forma sub care funcționează acestea, fără însă a explica în detaliu în ce constă această nouă procedură.

4. Pentru considerentele expuse, era necesară modificarea alin.(4) al art.19 în sensul eliminării referirii la hotărârea judecătorească.

5. Pentru a se evita orice confuzie cu privire la natură juridică a spitalului, respectiv dacă este public sau privat, în cazul în care toate sau

majoritatea bunurilor proprietatea publică sau privată a statului sau unităților administrativ teritoriale aflate în folosința și/sau administrarea unui spital public, precum și serviciile publice desfășurate de spitalul public sunt concesionate, a fost necesară redactarea unui text separat care să indice că persoana juridică de drept privat care va exploata aceste bunuri și servicii se va organiza și va funcționa ca spital privat. La încetarea contractului de concesiune, organele competente vor decide care va fi soarta bunurilor ce au făcut obiectul concesiunii.

6. Astfel, cum s-a arătat mai sus, spitalele private pot funcționa sub forma societăților comerciale sau, după caz, asociațiilor și fundațiilor, pentru care există reglementări specifice. Evident aceste reglementări vor fi completate cu dispozițiile din Legea spitalelor nr.270/2003.

7. Prin Legea spitalelor nr.270/2003 a fost reglementată conducerea executivă a spitalelor cu peste 200 de paturi, ca fiind asigurată de comitetul director din care să facă parte, pe lângă directorul general și un director general adjunct medical.

Această reglementare nu este acoperitoare pentru institutele de cercetare care desfășoară activități medicale. Institutele de cercetare medicală, datorită specificului deosebit, au nevoie, pentru coordonarea activității de cercetare științifică din domeniul medical, de existența în comitetul director a unei funcții de director științific.

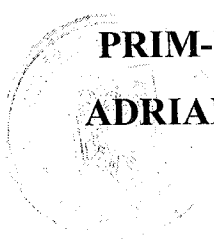
8. Totodată, Legea nr.270/2003, cu modificările ulterioare, nu precizează sursele de finanțare pentru decontarea cheltuielilor de deplasare ocazionate de participarea la ședințele consiliului de administrație a membrilor desemnați în conformitate cu prevederile art.25 alin.(2) din lege. Întrucât persoanele desemnate în cadrul consiliilor urmează să îndeplinească o atribuție prevăzută de lege, în beneficiul și interesul spitalului, cheltuielile de delegare pentru membrii consiliilor de administrație vor fi suportate din bugetele spitalelor publice.

9. De asemenea, potrivit reglementării actuale - art.45 alin.(2) din lege - cadrele didactice care desfășoară activități integrate în unitățile sanitare primesc indemnizație de cel puțin 50% din salariul de bază, corespunzător funcției și gradului profesional, prevedere care crea posibilitatea acordării discreționare a acestei indemnizații.

10. Prin prevederile art.45 s-a urmărit să se delimiteze clar regimul salariaților din spitalele private de cel al salariaților din spitalele publice.

11. Introducerea articolului 47¹ era necesară pentru a permite aplicarea Legii spitalelor nr.270/2003 până la momentul apariției legii speciale prevăzute la art.20 alin.(2). În caz contrar, s-ar ajunge la situația de neconceput ca o lege intrată în vigoare să nu producă efecte în privința spitalelor private deoarece conține în chiar cuprinsul ei un text care împiedică nașterea acestor entități.

Față de cele arătate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat în vederea aprobării Ordonanței Guvernului pentru modificarea și completarea Legii spitalelor nr.270/2003, pe care îl supunem Parlamentului, spre adoptare.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE